

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

No 39. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 25 September 1859. Pris för år: 10 Rdr Riksmünt. XIII årgången.

Läkaren.

Löjtn. Pestchokoff. Storfursten Constantin. "Storamiralens" kapten.

Storfursten Constantin af Ryssland och hans svit, på "Storamiralens" däck.

Öfverste Greig.

Storfursten Constantin af Ryssland.

Denne prins är en son till afl. kejsar Nikolaus och är född den 21 September 1827. Han är storamiral öfver ryska flottan och hyser ett lifligt intresse för sitt kall. Prinsen eger en utmärkt bildning; han är mästare i flere språk, isynnerhet talar han engelska med nästan samma lätthet som en infödd. Han har nyligen besökt England efter en lång resur till Egypten, Turkiet, Syrien, Palestina och södra Europa. Under sin vistelse i Storbritannien begagnade han hvarje tillfälle att göra sig förtrogen med folkets vanor och bruk samt att taga kännedom om alla ämnen af vigt och intresse. Han besökte bland annat det stora fartyget "Great Eastern" och uttryckte den högsta beundran öfver detsamma, tröstande sig med den reflektion, att om nyssnämnde jätteskepp är det första, så är hans eget det andra i ordningen bland de största fartyg i världen.

Storfursten afseglade den 7 i denna månad från Portsmouth till Cronstadt. Han uppehöll sig under sin vistelse i England hufvudsakligen på ön Wight, hvilken ö mycket besökes af förnäma ryska familjer. "Vi glömde våra förutfattade begrepp om sjelfherrskare-stolthet", säger en engelsk tidning, "då vi sågo ättlingen af det kejsarliga Romanoffska huset i all anspråkslöshet besöka de offentliga promenaderne eller taga plats bland publiken på däckan af de ångbåtar, som passerade till och från Portsmouth. Stor-

furstens vänlighet och nedlåtenhet ökade hans popularitet, utan att göra intrång i den vördnad, som tillkom hans höga ställning och som man vid hvarje tillfälle ådagalade mot honom så mycket villigare ju mindre anspråken derpå voro."

Gruppen, som framställer prinsen och hans svit, är kopia af en trogen fotografi, som blifvit tagen i England ombord på det furstliga fartyget.

Jaggernauts fest.

Jaggernaut är en liten stad i Indien, vanligen tyst och ödslig, men folkrik och bullrande under de religiösa fester, som här firas och hvilka ofta hitlocka från när och fjerran 30 till 40,000 människor.

Pagoden i Jaggernaut, beryktad i hela Indien, är en väldig och tillika brokigt utstyrd byggnad af obeskriflig arkitektur. Dess murar äro sirade med basreliefs och afskyvärda, stundom osedliga bildstoder. Taken uppstiga trappformigt liksom Egyptens pyramider, och kupolorna äro af en så egendomlig gestalt att till och med en orientalisk fantasi knappt kan göra sig en föreställning derom.

Gudens bild är afskyvärdt ful. Dess armstumpar utan händer smyckas af presterna på stora högtidsdagar med gyllene händer.

På dessa dagar drages Jaggernauts vagn, en väldig machin, som är 20 fot lång och 36 fot hög, af den tallösa mängden, hvilken härigenom anser sig blifva helgad.

Fanatici af de mest olika slag ledsaga och dansa omkring denna vagn. Här kastar sig en fanatiker midt på vägen, ett af vagnens hjul måste gå öfver honom och i ett ögonblick är han krossad. Man upplyfter det vanställda liket med hakar och kastar det utan synnerlig aktning åt sidan.

Ej alltid söker man döden. De fanatiska menuiskorna bringa äfven sin gud talrika stympningar till offer.

Här går en hop sådana vansinniga bredvid vagnen. Öfverdelen af deras kroppar är bar ända till gördeln och betäckt med röda figurer, hvilka korsa hvarandra i alla riktningar; dessutom äro de prydda med blommor och behängda med skramlande grannlåter. Några bära korta, fina dolkar i händerna, med hvilka de genomstinga tunga, ansigte, armar och ben, så att det utflytande blodet bildar de röda figurerna. Andra tillgripa glödande jern och bränna dermed sina höfter och sidor. Härvid uttrycka deras ansigtsdrag alla spår af en stor smärta, ty — dessa fanatici betalas af presterna för att spela en roll vid den blodiga religionsfesten, och det är alltså icke verklig fanatism, som drifver dem till detta vansinne.

Men bland alla som bemöda sig att bidra till festens förherrligande utmärker sig isynnerhet en, som liknar en rikt späckad stek. Någon mera passande beteckning finnes i sjelfva verket icke. Han hade genomborrat huden på fingrar, armar, händer, höfter, ben, vador, med ett

EN TERZETT AF ONSLOW.

Musikalisk Novell.

Öfversättning.

(Forts. fr. N:o 38.)

i här, käre onkel? — Omfamna mig; jag väntade er icke.
Halltry omfamnade den resande, satte sig midt emot honom och fästade sina ögon på hans icke synnerliga stora bagage.
»Icke annat än en koffert och ingen violoncell!» utropade den unge mannen, »de antyder, att ert vistande i London blir ganska kort.»
»Så kort som möjligt, käre kusin; jag kommer, för att hemta dig.»
»Det var bra. Jag beredde mig just på att resa till vår ö.»
»Verkligen? — Du väcker min förundran.»
»Det är alls intet att förundras öfver; vet ni då icke, att London uttråkar mig?»
»Jag trodde, att staden förkom dig sedan någon tid mindre tråkig.»
»Och hvarför trodde ni det, om jag får fråga?»
Sir Herbert utbrast i ett klingande skratt; det var så hans vana.
»Hvarför? Se bara den lille hycklaren! Emedan du är kär, och därför kommer jag och hemtar dig, för att bota dig för din åkomma. För denna plåga finns intet säkrare medel än luftförändring — flykt.»
»Frånvaron kommer ej att hjälpa. Vet ni då för öfrigt om jag ens önskar att bli botad? Man får ej bota människor emot deras vilja.»

»Åha, det är väl sålunda mycket allvarligt? du riktigt skrämmar mig.»

»Allvarligare än ni tror, bästa onkel; men hvem har då så väl underrättat er?»

»Man har bedt mig icke säga dig det.»

»Bevars, en präktig hemlighet! — Det kan för öfrigt icke vara någon annan än den tjocke skälmen, mr Dodd.»

»Nå väl, ja.»

»Och han har gjort er bekant med hela saken?»

»I ditt intresse.»

»Det är mycket fågnesamt. — Han skref till er?»

»För att meddela mig, att du har förälskat dig i en fransysk lärarinna. Mig tycktes det omöjligt, att en Halltry, baronet och major Oldrams kusin, kunde begå en sådan dårskap. Ett äktenskap med så olika bördshållanden, — åh fan heller!»

»Och ändå, bästa onkel, vore han i stånd dertill, jag känner den skälmen.»

»Åh prat, du baktalar den stackars pojken. — En

ord på hela kroppen och i hålen instuekit stycken af jerntåd, snören, fjedrar, pipskåft, rörbitar m. m. I detta tillstånd gick han med svårighet och betäckt af blod bakom den heliga vagnen. Man påstod att presterna hade berusat honom med opium eller haschick, och hans än lifliga än sömniga blick, hans ojemna gång, det jublande skratt, hvori han stundom utbröt, syntes verkligen förråda inflytandet af denna på en gång livvande och döfvande njutning.

Louis Joseph Antoine de Potter.

Den 25 Juli firades i Brüssel likbegängelsen efter en man, som spelat en roll i sitt fäderneslands viktigaste politiska strider; hans namn var Louis de Potter. Begravningen egde rum utan militärisk och presterlig ståt, utan yttre prål sänktes liket ned i griften. Men talrik var den skara, som åtföljde det, alla stånd voro der representerade, blott ej regeringen. Vid grafven förkunnade en af de Potters vänner på flamändska språket, att man beslutat från trycket offentliggöra de åt den aflidne egnade minnesord.

Louis de Potter, född 1786, tillbringade sin ungdom utom fäderneslandet. Hans förut rika och ansedda föräldrar hade såsom Österrikes anhängare blifvit förvista efter revolutionen i Brabant. Efter många års vistelse i Frankrike, Tyskland och Holland, vände han, sedan de förviste blifvit återkallade, tillbaka till fäderneslandet, och fick i Brüssel anställning vid

en uppfostringsanstalt. Efter en tvåårig vistelse i södra Frankrike begaf de Potter sig till Italien, der han uppehöll sig i 13 år; under denna tid samlade han största delen af materialerna till sina framtida verk öfver kristendomen. Återkommen till Brüssel 1824, afsade han sig de hederstitlar, som hans fader försökt att utverka åt honom af holländska regeringen. Från denna tid börjar de Potters offentliga bana.

Hans första litterära verk hade redan gjort hans namn bekant. Älskad af det liberala partiet såsom en fiende till presterna, bevakades han af dessa sistnämnda med yttersta misstro, ja med förbittring. Men han förstod nödvändigheten af att i frihetens intresse förena alla Belgier, katoliker och liberala, mot den gemensamme fienden. I detta syfte slöt han en öfverenskommelse med sina religiösa vedersakare, och offentliggjorde i en tidning en artikel, hvori han begärde samvetsfrihet och fördragsamhet, tillochmed beträffande sjelfva Jesuiterne. För denna artikel lagfördes han, och dömdes till 18 månaders fängelse och en betydlig bötesumma. Folket, som förgudade honom, protesterade mot denna dom; man ledsagade den dömd under de lifligaste bifallsyttringar till hans fängelse och inslog rutorna i domstolslokalen. För de Potter sjelf blef denna utgång ingen anledning till minskadt nit. Han grep ånyo pennan, uppträdde mot regeringen i alla grenar af dess förvaltning, stegra-

de genom en följd af smådeskrifter den allmänna jäsningen och förberedde revolutionen. Hans fängelse blef samlingsplatsen för alla nationella partier, der slöts ett föreningsfördrag, och derifrån utgingo följande skrifter: *"Union des catholiques et des liberaux"*; *"Rapport d'un ministre ami de sa patrie et peu attaché à son portefeuille, au roi des Pays-Bas, sur la disposition actuelle des esprits et la situation des choses en Belgique"*; *"Lettres de Demophile au roi"* — öfver ett förslag mot tryckfriheten — *"et au ministre de l'interieur"* — öfver Belgiernas frihet.

Verkan af alla dessa under året 1829 utspridda brochyror var storartad och för författaren sjelf skadlig. Regeringens tålmod var uttömdt, och då de Potter i tidningarne införde ännu en artikel i revolutionär anda, auställdes för andra gången en process mot honom, hvori utslaget blef åtta års landsförvisning. Detta tilldrog sig i April 1830. Han begaf sig till Rhen, men på vägen nådde honom underrättelsen om Juli-revolutionen i Paris; han begaf sig dit, och skref den 24 Augusti det bref till konungen af Nederländerna, i hvilket han ger denne det råd att af Belgien stifta en serskild stat, hvars konung nämnde monark dock äfven kunde blifva. Några dagar derefter utbröt belgiska revolutionen. I början höll sig de Potter på afstånd, för att ej hindra en möjlig öfverenskommelse mellan konung och folk. Då han insåg, att något dylikt

kärleksaffär, gerna för mig, men hvad äktenskap angår, nej stopp! Mr Dodd är en mycket förståndig, utomordentligt klok man, han uppmanar mig att skynda till ditt bistånd och rycka dig ur faran, till och med emot din vilja. Denna siren har du sett hos honom?»

»En siren? Aha, en mythologisk reminiscens!»

»Kort sagt, denna så farliga skönhet — och du har väl räkat i eld och lågor?»

»Det är åtminstone ej något halmbloss, det kan jag försäkra er.»

»Din chefs vänskapsfulla varningar voro väl gagulösa; men åtminstone hoppas jag, att du skall lyssna till din onkels råd. Nu, min kära vän, bör du resa tio år från den ena polen till den andra, spela högt spel i Homburg, slåss med de skickligaste slagskämpar i hela Europa, underhåll på samma gång fyra dansöser vid Pariseroproan, rid ihjel dyra hästar, sätt eld på ditt hus, låt utnämna dig till konsul på ön Borneo; men för all del i världen gift dig icke med en utländska utan namn och förmögen-

het. Jag förlåter dig alla möjliga dårskaper, blott icke en sådan.»

»Ack, bästa onkel, om ni hade sett och hört henne, så skulle ni icke tala så.»

»Pah, du talar som om jag vore vid din ålder, Tim. Drag dig dock till minnes, my dear, att jag har varit med i slaget vid Toulouse, hvarest Soult, jag måste medge det, gaf oss något bastant att tugga på. Jag har fyllt mina sextio år, käre kusin.»

»Dodd är en tvetungad menniska, en diplomatisk Janus. Han har för er uppdukat en berättelse af sin egen fabrik; jag skall berätta er verkliga händelsen. Låna mig på en liten stund er uppmärksamhet.»

»Jag är idel öra. Denna skinka är alldeles förträfflig. Tala du!»

»Mycket gerna.»

Tim berättade härefter skämtsamt allt det, som förefallit, och sir Herbert, en afgjord fiende till dubbelhet och lögn, råkade i häftig vrede.

»Den skojaren,» sade han, »vägar han att leka på detta sätt med oss? Med en Halltry och en Oldram? Huru, han har föreslagit denna flicka och angifver dig nu för din onkel, vanställer med afsigt fakta och tadar dig för det, som är hans eget verk? — Nå, låt mig bara hållas, han skall få höra af mig!»

»Lugna er, bästa onkel; den tjocke lögnaren förtjenar blott ert förakt. Det skänka vi honom.»

»Du har rätt! Sää, han ville alltså gifta dig med sin fula dotter? Se bara på! Han har ingen dålig smak. Jag kan tro, att du har sagt honom besked.»

»Hvarför det? Jag har inlemnadt min ansökan om afsked; jag kommer för framtiden icke att få något att göra med honom.»

»Du lemnar ej mera Yarmouth, Tim, icke sant? Vi kunna ju ofta få det nöjet att spela Onslovs tertzett med hvarandra.»

»För att spela en tertzett erfordras, om jag icke miss-

(Fortsättning pag. 340.)

Prins Fredrik Wilhelm af Preussen och hans gemål.

blifvit en omöjlighet, begaf han sig åstad, och emottogs som en segerhjelte. Uppfordrad att inträda i provisoriska regeringen, visade han sig såsom anhängare af de mest afgörande mått och steg. Republik på den mest frisinna grundval, se der hans mål! Han mötte fördenskull motstånd både hos sina kolleger och hos nationalförsamlingen, och den sistnämnda förkastade hans förslager med 187 röster mot 13. Då den provisoriska regeringen hade nedlagt sin magt, blef de Potter genom ett mot honom och hans parti anstiftadt uppror tvingad till flykt. Han lefde sedermera i Paris, skref jemte många andra arbeten ett med titel "Skall ett Belgien komma att finnas?" och höll sig för öfrigt i Frankrike såväl som sedermera, då han återvänt till sin fädernestad Brügge, i sträng tillbakadragenhet från politiken.

Af de Potters skrifter nämne vi förutom de ofvan uppräknade: "Filosofisk och kritisk historia öfver kristendomen", "Sanet Napoleon i paradiset och i landsflykten", "Poemer" och "Etudes sociales."

Hvarjehanda.

Frankrikes Marskalk. Ordet Marskalk har uppkommit af *Mark* och *Seal*, hvilka ord äro af celtiskt och tyskt ursprung och betyda *herre* och *häst*. Marskalk är alltså i egentlig betydelse: hästens herre. Denna etymologi förklarar äfven hvarför fransyska språket ännu i dag benämner

tar mig, trenne personer,» sade Halltry leende, »och vi äro blott två.»

»Oroa dig icke för den skull, utan lät mig sköta om den saken; jag har uppgjort en plan, ty det är visserligen nödvändigt, att vi äro tre för att utföra en tertzett.»

»Jag förstår. Ni vill gifta mig med en musikalisk fru.»

»Riktigt. Och för att visa dig henne, har jag kommit hit att hemta dig. Man har berättat mig under om henne.»

»Såå, ni tänker alltså att välja en obekant till er nièce? Hvar har då er gamla klokhet tagit vägen?»

»Bekantskapen gjordes under en ädel och mächtig väns auspici.»

»Partiet erbjuder, som jag förmodar, alla de fördelar man kan önska?»

»Ja, det är klart, det är fråga om lord Beresfords nièce. Den unga ladyns moder, en rik enka, hans herrlighets svägerska, har på vår ö vid Coves låtit bygga en elegant villa. Lord Beresford sjelf vill presentera oss

hofslagare och de högsta generalerna med samma namn.

I franska monarkiens äldsta tider voro marskalkarne Connetabelns eller Första Kronfältherrns medhjelpare, hvilken åter var högste uppsyningsmannen öfver de kongliga stallen, en för öfrigt ganska vigtig post.

Först emot år 1218 blef Connetabeln högste befälhafvare öfver arméen i Stor-Seneschallens ställe, och marskalkerne kommenderade under honom, ända tills desse erhöilo högsta fältherre-värdigheten, då Ludvig XIII upphäfdde Connetabelns embete. Deras första militäriska uppdrag var att anförä förtruppen.

Under Ludvig den Helige fanns det två marskalkar af Frankrike; under Frans I tre; under Henrik II fyra; under Frans II fem; under Carl IX sju; under Henrik III nio. Under Bourbonerna var antalet obegränsadt; år 1703 funnos tjugo.

Marskalks-embetet gafs, ända till Frans I, blott på obestämd tid. Den förste lifstids-marskalk af Frankrike var Caspar de Coligny-Chatillon, utnämnd den 5 December 1516.

Underhållssumman för en marskalk af Frankrike bestämdes af Philip af Valois till 500 livres tournois.

Under den äldre styrelsen gaf man de marskalkar, som man isynnerhet ville utmärka, stundom titeln *maréchal général des camps et armées du roi*. Blott tre marskalkar erhöilo denna utomordentliga utmärkelse: marskalken de Biron, den

för damerna, som äro mycket musikaliska. Framåt alltså med Onslows tertzett!»

»Jag förstår. Lord Beresford har satt sig i hufvudet att gifta mig med hans nièce, det är hans hemlighet såsom gynnare.»

»Du är mycket sparsinnig, käre kusin.»

»Jag ger så godt tillbaka som jag får.»

»Rätt så. Han skulle med det första vilja utnämna dig till konsul eller chargé d'affaires, ty jag vet, att han mycket fördelaktigt omtalat dig för lady Beresford och miss Elley.»

»Ölyckligtvis tillintetgör min afskedsansökan denna herrliga plan. Jag behöfver numera icke hans protektion.»

»För tusan, det är ju sant!»

»Alltså, om niécen icke behagar mig, så tar jag utan samvetsagg min insats ur spelet, och rekommenderar mig.»

»Ja, men utan tvifvel skall hon behaga dig; det är ett förträffligt parti.»

andre med detta namn; marskalken de Lesdiguières, som sedermera blef Connetabel, och marskalken Turenne.

General Tottleben motsvarar till sitt yttre ganska litet den föreställning man är böjd att göra sig om honom, efter hvad han utträttade i Sebastopol.

Hans väsende och uppförande hafva ingenting krigiskt; han är enkel, mycket anspråklös, dessutom besvärad af att vara föremål för en uppmärksamhet, hvilken man öfverallt visar den man som förvärfvade så mycken ära. Han fäster intet afseende vid de hedersbetygelser man visar honom, är i sitt umgänge blyg, nästan skygg, och synes ännu lida mycket af det sår han fick några dagar före Sebastopols eröfring.

Danton och sångaren Garat. Den berömda sångaren Garat, hvilken sjöng vid alla hofconcerter som gäfvos vid Ludvig XVI:s hof, var uppfylld af tacksamhet och tillgifvenhet mot konungen och dennes hela familj, emedan dess höga beskydd hade underlättat hans framgång på konstens bana. Redan flera gånger, sedan konungen blifvit fånge i Templet, hade han starkt komprometterat sig genom sina yttranden; då lät han en afton i stora operans foyer hänföra sig derhän att uppstämman den berömda romancen ur Richard Lejonhjerter:

»Uti ett dystert tornrum

En mächtig konung satt etc. etc.»

»Ni vet, bäste onkel, att jag icke fikar efter stor förmögenhet, men att jag i mitt val vill vara helt och hållet fri.»

»Utan tvifvel — men här förena sig så sällsynta förmåner! — Betänk bara, bäste kusin — och så skulle Onslows tertzett gå så förträffligt! Du spelar violin och jag kan utan skryt säga, att jag behandlar violoncellen ganska bra, eller hur?»

»Ganska visst, käre onkel, ni för er stråke verkligen klassiskt.»

»Det medger hela världen. Jag är öfvertygad, att vi skulle spela tertzetten alldeles mästerligt. Hvilken lycka! Ack, min tertzett, min kära tertzett! Gift dig bara därför bra snart, käre Tim, gift dig!»

»Onkel, ni får tillstå, att er egoism dock öfverskrider alla gränser,» utbrast Halltry upprymd. Ni gör er ej något samvete af att, för ett musikstyckes skull, sätta min framtid på spel; hvilket missbruk af dilettantismen!»

»En gudomlig tertzett! Och det som vill säga ännu

Genast blef han häktad och skulle just föras till fängelset, då Danton åtog sig honom i det han utropade:

Låt medborgaren Garat vara fri! Han är ett dumhufvud, en enfaldig stackare, men han sjunger, så att man kan bli förtjust. Hans röst står till revolutionens likaväl som till den gamla regeringens tjänst. Om J önsken, skall han sjunga Marseillaisen med lika mycken själ och eld, som han inlade i den romance J nyss hörden. Garat blef lemnad fri, och saken hade inga vidare följder.

Anekdot. Kanslirådet Ihre tyckte ej mycket om de studerande, som gjorde matematiken till sitt hufvudstudium, och försvarade för dem gerna examen. En gång frågade han en sådan examinandus om vapenhvilan hörde antingen till freden eller kriget? Statssekreteraren Klingensstjerna, äfvenledes en af examinatorena och stor matematikus, som ej lefde i bästa kollegialisk vänskap med Ihre och märkande den unga mannens förlägenhet vid en så obehörig fråga, tog genast ordet och bad kanslirådet Ihre att först besvara honom följande: Om bror har frossa, och febern uteblifver en dag, hvartill räknar då bror denna dag, antingen till de friska eller de sjuka? Samtliga examinatorene skrattade; frågan till kandidaten förföll naturligtvis och examen slutades till allmän belåtenhet.

Partinamen i Förenta Staterna.

Det är oändligt svårt för en europeisk mera, den är otröckt! En dyrbar autografi af vår berömda komponist. Föröfrigt skall du få se, värdera, bedöma och derefter fritt uttala din mening. Jag hysar den innerligaste önskan, att —

»Att vi snart kunna uppföra en familjertzett.»

»Du är dock alltid elak emot din gamle onkel!»

Sir Herbert Oldram var en stor, vacker gubbe, hvars sillverhvit hår temligen bjert stack af mot hans rödbruna ansigte. Hans öga var lilligt, hans skratt kraftfullt, hans tal bestämdt, hans rörelser raska, hans lynne muntert, och härjemte visade sig quarlefvorna efter militärisk stränghet och en afgjord passion, icke för musik i allmänhet, utan för ett enda musikstycke, hvilket han sedan flere år oupphörligt spelade, en terzett af Georg Onslow, hvilket opus han egde i manuskript.

Hans mycket oskyldiga britiska excentricitet, hans monomoni bestod deruti, att oupphörligt och uteslutande studera terzettens violoncellparti, hvilket han längesen kunde utan till. Som vän till Onslow erhöill han ett tillfälle att

läsare att förstå de politiska underrättelserne från Nordamerika, emedan partinamen, som förekomma i detta land, alldeles ej ega något motsvarande hos oss och dessutom äro af stor mångfald.

Vi vilja derföre lemna en kort öfversigt af partierne och deras namn, då ämnet säkerligen skall finna intresse hos läsaren.

För närvarande finnas i Nordamerika fyra fullständigt organiserade nationalpartier, men hvilka vanligtvis vid tillfällen af vikt, t. ex. presidentval, hopsmälta i två partier, regeringens parti och oppositionens, eller, såsom de nu för tiden kallas, demokratiska och republikanska partiet. Det sistnämnda bär äfven namnet *free soiler*, eller anhängarne af det fria arbetet i de nyförvärfvade gebieten. Då deras mål är att förhindra slafveriets utbredande, så kallar man dem äfven ironiskt *negro worshippers* (negerdyrkare), samt deras motparti, regeringens, *negro drivers* (neger-pådrifvare).

De talrika indelningarne och underindelningarne af partierne sätta utländningen i stor förlägenhet och gifva anledningar till namn, som ofta blott äro uppfunna för tillfället, allteftersom här och der en fråga eller en meningsstrid uppstår. Hit höra bränvinslag- och anti-bränvinslag-partiet, och bland dessa partiens anhängare finner man återigen moralsuasionisterne, d. ä. de, som mot fyllerilasten vilja se endast moraliska me-

visa denne en viktig tjänst, och då den berömda komponisten härför ville visa honom sin tacksamhet, bad sir Herbert honom om en terzett för piano, violin och violoncell som musikalisk autografi, undertecknad af hans hand och daterad den dag stycket komponerades.

»Men hvarför?» skall man fråga, »just en terzett och icke heldre en quartett eller kvintett?»

Af ett helt enkelt skäl: Oldram spelade verkligen utmärkt violoncell; Halltry å sin sida var en utmärkt violinist och efter all sannolikhet måste dennes tillkommande maka vara en mer eller mindre god pianist. Det var derför oundvikligt att det måste vara en terzett. Musikstycket blef enligt sir Herberts uttryckliga önskan hans uteslutande egendom och fick icke upptagas bland mästarens tryckta verk. Majoren hade att helt och hållet förfoga deröfver efter sitt behag, och han kunde förvara det i manuskript och sedan testamentera det till sina arvingar, eller han kunde låta trycka det, om det så skulle falla honom in. — Onslow uppfyllde mycket gerna sin

del, t. ex. predikningar och dylikt, använda. (Forts.)

Bryggan öfver Rhen mellan Strassburg och Kehl.

Denna brygga är ämnad att förena Frankrikes och Tysklands jernvägar med hvarandra, och företaget innehar en utmärkt plats bland vårt tidevarfs snillrika och djerfva verk.

Arbetet har mött ofantliga hinder, isynnerhet genom uppgiften att finna en fast grund för bropelarne, hvilket med flodens ofantliga djup jemte flere andra omständigheter var serdeles svårt. Denna uppgift har emellertid blifvit löst på ett högst snillrikt sätt. Vi förbehålla oss att en annan gång, då vårt utrymme medgifver det, återkomma till en beskrifning öfver dessa märkvärdiga arbeten.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag utkommit och är tillgängligt så väl i Bokhandeln som hos undertecknad:

3:dje Häftet af

GÖTEBORG,

(med dess omgifning)

framställt i Taflor,
med beskrifvande text, redigerad af
Magister J. Wallin,

innehållande följande 4 vyer:

Skansen Lejonet, Göteborgs Simskolor, St
Brigittas Kapell, Residenset och Hotel Garni.
Pris: 1 R:dr 50 öre Rmt.

Göteborg d. 18 Sept. 1859. C. PETERSEN.

väns önskan och tokroliga infall. — Sir Oldram kände sig på lyckans högsta spets. Jag tror, att han heldre hade förlorat lifvet, än lemnat sin musikaliska autografi ifrån sig. — De utskrifna partierna lades i en marokins portfölj, på hvilken man läste följande, med förgyllda bokstäfver tryckta ord: »Otryckt terzett af den berömda Georg Onslow. Vänskapsfull hyllning af komponisten åt majoren sir Herbert Oldram, Esq.»

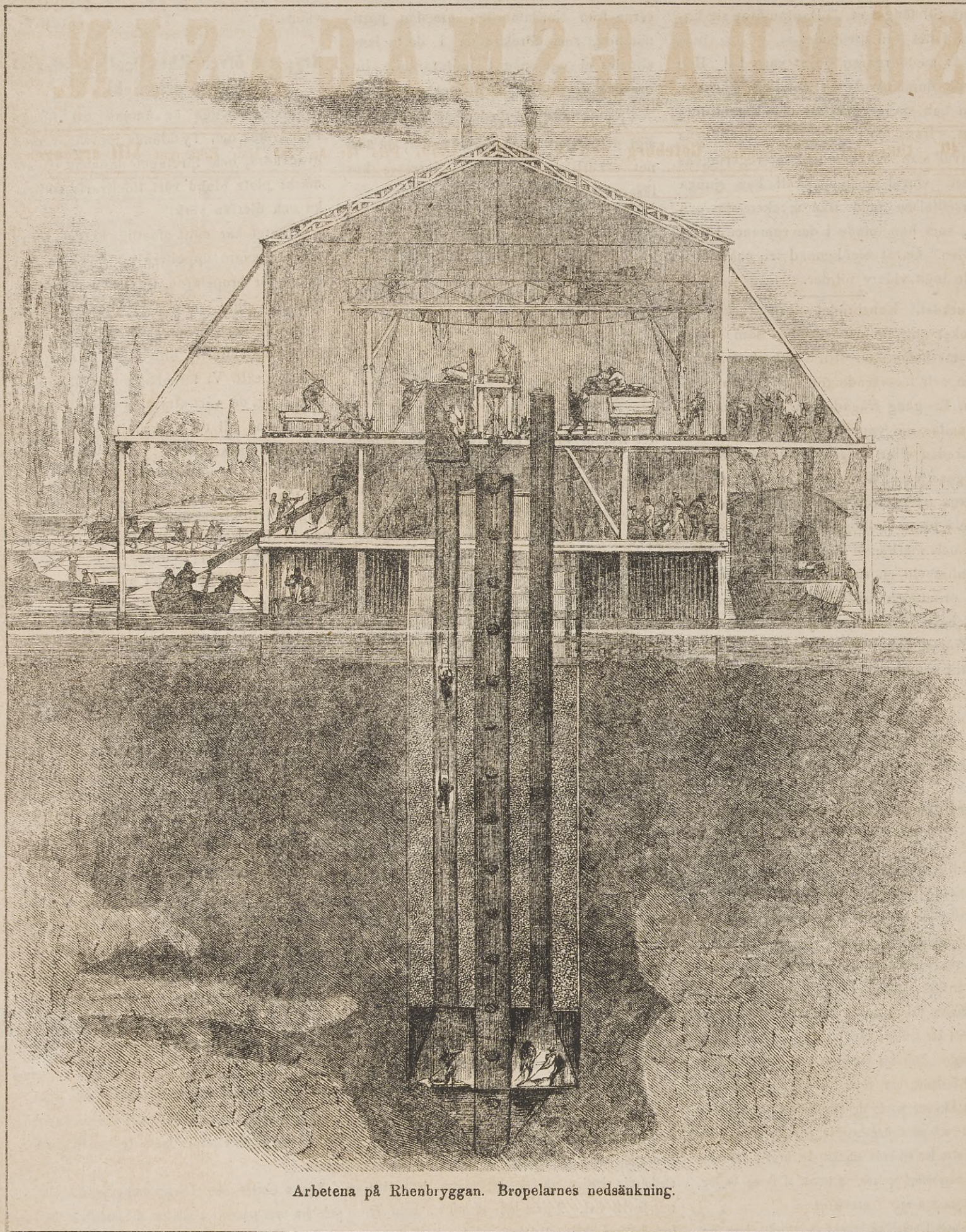
III.

Onkeln och kusinen reste ännu samma dag till Wight. Då de anlände till bangården, vände Tim sig om och helsade med en blick och en suck Londons rök och dimma.

Majoren öfverraskades af denna sorgsenhet, han klapade den unge mannen på skuldran och sade.

»Tänk nu ej mera derpå, käre Tim, var förnuftig.»

(Forts.)

Arbetena på Rhenbryggan. Bropelarnes nedsänkning.

Härmed följer Romanbihanget: "Den Fredlöse," pag. 49—56.
Nästa N:o utgifves Söndagen den 2 Oktober.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.